Autor: Alfred M. Lilienthal

Alfred M. Lilienthal

Za sychravé, deštivé noci cestoval postarší bohatý pár z Hartfordu ze svého domova na setkání. Jak auto pomalu zatáčelo doleva k vjezdu do Židovského komunitního centra, z mlhy se vynořil další vůz a vrazil do něj. Moje sestřenice – pro své nesčetné filantropické a občanské aktivity v rámci komunity nesmírně oblíbená – zemřela ještě před příjezdem do nemocnice. Její manžel byl těžce raněn.

Od otištění mého článku v *Reader's Digest* (Israel's Flag Is Not Mine, pozn. DP), v němž jsem byl na kordy s hlavou Sionistické organizace rabínem Abba Hillel Silverem, se na mě moji hartfordští příbuzní dívali jako obyčejného šílence – nebo dokonce zrádce. Dřívější blízké rodiny vztahy ochladly do bodu takřka naprostého ostrakismu. Krev je však hustší než voda, a tak jsem spěchal do Connecticutu k poslednímu rozloučení s úžasnou ženou jako jeden z 800 hostů nedělní pocty v přecpané synagoze – přesně té, z níž jsem byl o třicet let dříve rabínem za přítomnosti mnoha rodinných příslušníků během svátečních služeb vykázán za to, že jsem se odvážil veřejně vystoupit proti sionismu.

Přiletěl jsem z Washingtonu a přenocoval jsem v domě jiného bratrance, od něhož mě mé kacířské postoje rozdělily už před vydáním zmíněného článku v Digestu. Vzpomínali jsme s bratrancem Bernem dlouho do noci a řeč nevyhnutelně přišla i na blízkovýchodní krizi. Řekl mi: „Víš, nikdy jsem vlastně nebyl sionista. Ale židovským uprchlíkům se nějak musel zajistit domov. Proto jsem vždy podporoval stát Izrael, daroval velké sumy UJA a dokonce organizoval jejich hartfordskou sbírku." Tyto důvody, tak typické pro tisíce dalších Židů, mají na svědomí kompletní ovládnutí americké židovské komunity sionismem.

Obávám se, že moje odpověď zůstala nevyslyšena, stejně jako při mých mých dřívějších neustávajících snahách zahájit racionální debatu a odkázat emocionální apely do patřičných mezí. Američané židovské víry si nedokáží představit rozsah manipulace rabínů a sekulárních vůdců, operujících prostřednictvím organizovaného Židovstva, kteří zcela podvedli, kdy zaměnili humanitářství za budování státu, náboženství a nacionalismus. Pro 285 000 přeživších Hitlerových koncentračních táborů mohl být v roce 1947 nalezen domov i bez založení státu, stejně jako by si dnes mohli izraelští Židé zajistit bezpečnost i bez pokračující politiky rozšiřování osad na Západním břehu nebo nemilosrdného pošlapávání práv palestinského národa.

Jen neustále expandující stát však může uspokojit ambice sionistických předáků. V soukromí bez ustání zdůrazňovali, že jim nejde o utečence, jen o vytvoření samostatného státu. Pro judaismus jako náboženskou doktrínu mají ve svém ateismu a agnosticismu ještě méně času a ohledů. Jejich nacistickou genocidu zdatně využívající propaganda si pomocí holocaustu

obstarala bianko šek od sionistických i nesionistických souvěrců, díky němuž mohli vsadit v roce 1948 budoucnost amerického Židovstva na ruletu mocenské politiky.

Mluvíc za celou komunitu bez rozdílu, zajistila sionistický výřečnost, že politiky dnes více než kdykoliv jindy hypnotizují „židovské hlasy". Stačilo jen připomenout oběma politickým stranám, že výřečná podpora Izraele je podmínkou pro získání klíčových volebních států. Když jsou na Středním Východě sázky tak vysoké, musí se člověk nevyhnutelně ptát: Jak sionisté vnutili svoji vůli americkému národu? Zdaleka ne všichni Židé věřili v koncept židovského státu a Židé sami tvoří jen miniaturní menšinu amerického obyvatelstva, méně než tři procenta. Jsou Američané skutečně tak apatičtí, že šest milionů dokáže zmanipulovat 230 milionů?

Existuje však řada přesvědčivých důvodů umenšujících důležitost populačních statistik pro sionistický triumf. Mahátma Gándhí kdysi poznamenal: „Pro jakýkoliv boj nejsou důležitá čísla, ale síla a cílevědomost." Tato síla – podpořená penězi a pozicemi – se dá označit jediným slovem: moc. Sionistům se povedlo dát dohromady fantastickou sílu v pravý čas a na pravém místě – a také vyvolat obavy, že by jí mohlo být využito.

K totálnímu vítězství sionismu by nemohlo dojít bez moderní verze Nejsvětější trojice: Hitlera, pasivních politiků a servilních médií. Onálepkováním odpůrců kurzu, na nějž izraelské vedení zavedlo svůj nový stát, coby „antisemitů" rozdrtili jakýkoliv odpor už v zárodku. Bez pochopení hlubších příčin mohli řadoví Židé ukázat na zástupy předních křesťanských příznivců státu a chlubit se: „Stejně jako není k ocenění chuti Levyho žitného chleba potřeba být Žid, nemusí být člověk Židem ani proto, aby mohl být sionistou. Všichni milují vítěze. Už tak slabá organizovaná opozice vůči sionismu se zcela zhroutila po drtivém izraelském vítězství v Šestidenní válce v roce 1967. Antisionistický American Council for Judaism *de facto* zmizel a následně se ani nesionisté nestyděli počítat mezi sionisty, jak to hlasitě proklamoval šéfredaktor Commentary Norman Podhoretz ve svém článku „Now, Instant Zionism".

Zásadní důvod tohoto pozoruhodného úspěchu, dosaženém židovskými konexemi a sionistickými spojkami leží hluboko v podstatě amerického politického systému. Náš systém zastupitelské vlády výrazně ovlivňuje rostoucí vliv a bohatství menšinových nátlakových skupin, jejichž síla bez výjimky roste s blížícími se prezidentskými volbami. Proto se stává takřka nemožným vložit americkou politiku do služeb amerických národních zájmů. Systém Sboru volitelů velice posílil pozice národních lobbistických skupin, zformovaných etnickými, náboženskými a dalšími menšinovými nátlakovými skupinami – židovsko-sionisticko-izraelské lobby především.

V rámci tohoto anachronistického systému připadají všechny hlasy státu kandidátovi, který získá většinu hlasů volitelů, což dává dobře organizovaným lobby ohromnou sílu. Židovské konexe podporuje i rozmístění Židů v rámci USA: dvě třetiny amerického Židovstva se soustřeďují v 16 městech šesti států – Kalifornie, New Yorku, Pensylvánie, Illinois, Ohia a Floridy – se 181 volitelskými hlasy. Ke zvolení prezidentem USA přitom stačí pouhých 270 volitelských hlasů.

Proto byli politici do takové míry spoutáni strachem ze ztráty „židovských hlasů“ v státech s nejasnou většinou. Disproporční vliv izraelské lobby na Bílý dům, Kongres a další zvolené zástupce vychází z její schopnosti vytvářet volební bloky a také naplňovat rozpočty na kampaně obou stran vhodně načasovanými příspěvky. Žid – jednotlivec nemusí souhlasit se sionistickou ideologií nebo židovským nacionalismem, je však příliš zbabělý, než aby vystoupil proti uzurpátorům svého hlasu, a proces tedy nerušeně běží dál.

Jen hrstka Židů plně doceňuje metody, využívané mocnou washingtonskou sionistickou lobby k usměrňování politiků. Není to nic hezkého a dokonce v naší době ochabující morálky si jsem jistý, že věci, které se dějí v jejich jméně k zachování středovýchodní „výspy demokracie“, by mnohé znechutily.

Do celonárodního volebního procesu plně integrovaná sionistická lobby se v posledních třiceti letech stala pevnou součástí přediva našeho politického systému. Ukažte mi kandidáta na prezidenta, a já nevyhnutelně najdu politika, který si nedovolí jakkoliv urazit mocnou lobby. Ukažte mi zákonodárce k libovolné komory Kongresu, a já najdu držitele úřadu, který se podřizuje této mocné nátlakové skupině. Zatímco jiné nátlakové skupiny musí obcházet jednotlivé kongresové kanceláře a dokazovat pro zisk nezbytných souhlasných hlasů pozitiva daného návrhu, izraelská lobby předá informace svým četným spojencům v Kongresu, když je to třeba, sečte jisté hlasy – a pak ji zůstává už jen příjemná povinnost zajistit, aby se řádně smýšlející, ale možná až příliš nadšení zákonodárci nepřipletli do cesty s vlastním proizraelským návrhem.

Na vrcholu války z roku 1973 vyústila 18. října 36 hodinová telefonická ofenziva I. L. Kenena, hlavy American Israel Public Affairs Committee (AIPAC, největší izraelská lobbistická organizace v USA) v okamžité uvedení legislativy k převodu „letounů Phantom a dalšího vybavení v takovém množství, aby Izrael mohl odrazit agresory v hodnotě 2,2 miliard dolarů“ do obou komor. Přijetí tohoto zákona o vojenské pomoci předcházela masivní kampaň a pokus snížit objem pomoci půl miliardy dolarů byl zaražen, když Kenen zasypal členy Výboru pro dotace a zahraniční politiku 95 telegramy.

Když se vlivný předseda výboru Clement J. Zablocki pokusil prosadit celkové snížení vojenských exportů na Střední Východ včetně Izraele, ocitl se pod tak silným sionistickým tlakem, že musel ustoupit. AIPAC a lidé typu „Izrael především“ zablokovali jeho předsednictví ve výboru v 95. Kongresu. Až po obtížných zákulisních jednáních bylo dosaženo smířlivé dohody. Kongresman se od té doby už nikdy nepostavil proti žádnému izraelskému úsilí na Capitol Hill.

Byl to překvapivě list *New York Times* – zpravidla nejfanatičtější stoupenec sionistické a izraelské agendy – kdo v článku ze srpna 1975 odhalil a rozebral činnost této nejmocnější nátlakové skupiny. V demonstraci údajné americké nestrannosti souhlasil prezident Ford s prodejem vylepšených střel středního doletu typu země-vzduch Hawk se systémy NAS v hodnotě 256 milionů dolarů Jordánsku. Lobby se okamžitě pustila do práce. Sionističtí poradci newjerseyského senátora Clifforda P. Case a newyorského kongresmana Jonathana B. Binghama poskytli AIPAC tajnou komunikaci o navrhovaném prodeji, založenou na tajných

dokumentech ministerstva obrany, odeslanou Bílým domem členům senátního a kongresního výboru pro zahraniční vztahy a politiku. Lobby obratem uvedla do pohybu své organizace ve 197 velkých a 200 menších městech po celé zemi, zdůrazňujíc nebezpečí pro Izrael. V dvoustránkovém memorandu a dopisu, popisujícím rozsah a povahu zamýšleného obchodu dospěla lobby k závěru, že „může poskytnout krytí útočných operací proti Izraeli."

Komunity byly vyzvány k okamžité akci a uplatnění rozhodného tlaku. Během 24 hodin od rozšíření memoranda byli kongresmani zaplaveni telefonáty, telegramy a dopisy od voličů, volajícími po zastavení prodeje Hawků Jordánsku. Přes hrozby, že se jordánský král Husajn může poohlédnout jinde – třeba i v Sovětském svazu – zákonodárci setrvali na svých pozicích a prodej byl zastaven. Nejmenovaný demokratický senátor v Times prohlásil, že o izraelské lobby bude mluvit jen anonymně – „protože mohou zajistit voličské hlasy a kontrolují spoustu prostředků na volební kampaň. Nemůžu mluvit otevřeně, jinak by se mnou byl konec."

„Jde o nejsilnější lobby," dodal senátor. „Netříští svou sílu lobbováním v dalších oblastech – spousta lidí ji nemá rádo, ale cítí se proti jejímu vlivu bezmocní. Lobby chce formovat myšlení Kongresu v otázkách, dotýkajících se Izraele a nepřipustit jakékoliv nezávislé perspektivy."

Žádosti Ministerstva spravedlnosti o vyšetření způsobu, jakým se utajené dokumenty Bílého domu dostaly k izraelským agentům, byly ignorovány. Lobby byla příliš mocná.

Přípravné práce na Capitol Hill vykonala skupina oddaných mladých lidí, umístěných na klíčových postech. Michael Kraft z kanceláře senátora Case; Stephen Bryen ze středovýchodního podvýboru senátního Výboru pro zahraniční záležitosti; Scott Cohen, poradce senátora Charlese Percyho; Richard Perle, zaměstanec senátora Henryho Jacksona; pennsylvánský Richard D. Siegel z kanceláře senátora Richarda Schweickera; Mel Grossman, pobočník floridského Edwarda J. Gurneyho; Edward A. "Pete" Lakeland, pobočník Jacoba Javitse; Daniel L. Speigel z kanceláře senátorky Muriel Humphreyové; Mel Levine, spolupracovník kalifornského Johna V. Tunneyho; Jay Berman z kanceláře Birche Bayha a Kenneth Davis, asistent Hugha Scotta z Pensylvánie z doby, kdy byl předákem parlamentní menšiny.

Stephen D. Isaacs ve své knize *Židé a americká politika* (recenze zde, pozn. DP) popsal, jak tato skupina pracovala „potichu na legislativních návrzích a dalších materiálech, sbírala „backfires" (volně: kompromitující materiály, pozn. DP) na politické protivníky, na podporu příslušné legislativy ve prospěch různých izraelských zájmů", zatímco senátor Jackson, Javits, Ribicoff a další „otevřeně" hledali podporu mezi svými senátorskými kolegy.

Díky této činnosti prošel Jackson-Vanickův pozměňovací návrh k americké obchodní dohodě se Sovětským svazem z roku 1972, první hřebíček do rakve pokusů o uvolnění mezinárodního napětí. Výzvy prezidenta Forda – který už dříve v projevu „State of the World" vyjádřil sympatie k osudům sovětského Židovstva – k zamítnutí tohoto dodatku pro rozpor s americkými zájmy a škodlivost sovětsko-americkým vztahům nedopadly na úrodnou půdu. Jackson, přední bojovník lobby v otázce sovětských Židů, trval na zatížení pro oba státy vzájemně výhodné dohody dodatkem, zaručujícím povolení k emigraci stanovenému počtu

sovětských Židů. Jestli je uvolňování napětí pro USA výhodné nebo ne zůstává otázkou, spojovat však celou záležitost s problémem sovětského Židovstva se zdá být zcela neúnosné.

Jediným senátorem, který se dlouhá léta odmítal podvolit sionistickému nátlaku a vzdoroval izraelské lobby, je předseda senátního výboru pro zahraniční záležitosti J. William Fulbright. Vyvolal hněv sionistů, když v roce 1973 v pořadu „Face the Nation“ prohlásil: „Izrael kontroluje politiku Kongresu a Senátu.... Asi 80% senátorů bezvýhradně podporuje Izrael – ať už žádá o cokoliv...“

Židé z Arkansasu se na senátora vrhli jako hladová vlčí smečka. Jeho oponent v demokratických primárkách guvernér Dale Bumpers se v květnu 1974 chlubil:

> „Za peníze nabízené židovskou komunitou bych si mohl koupit celý střední Kansas... Podpora přicházela od lidí z New Yorku a Kalifornie, kteří získali v židovské komunitě nemalé prostředky pro politické účely.“

K velké spokojenosti lobby přispěl tento penězotok k porážce senátora Fulbrighta a jeho návratu k soukromému životu. V dlouhodobé perspektivě se však tento úspěch ukázal být pro americké Židovstvo Pyrrhovým vítězstvím.

V památném senátním projevu zasadil Fulbright „ovlivňování zahraniční politiky jistými menšinovými skupinami ke škodě národních zájmů“ do širšího historického kontextu.

> „Pane prezidente, tento národ uvítal miliony zahraničních imigrantů. V 19. století jsme se označovali za tavicí kotlík, a na toto označení jsme byli hrdí. Znamenalo to, že do této země přicházeli lidé rozmanitých vyznání, barev a ras. Stali se z nich dobří Američané, a jejich etnický či náboženský původ hrál jen druhotnou roli. V nedávné době jsme však zaznamenali vzestup vlivu organizací oddaných podle všeho nikoliv Americe, ale cizím mocnostem a skupinám. Řízení a vykonávání americké zahraniční politiky tento vývoj závažně ohrozil. Pane prezidente, můžeme jej přežit jedině tehdy, když si naše politické instituce – a Senát v prvé řadě – zachovají objektivitu a nezávislost, aby mohly sloužit zájmům všech Američanů.“

Dokud však pro legislativce a jejich podřízené bude na prvním místě jejich židovství, této životné důležité nestrannosti nelze nikdy dosáhnout.

I Liga proti urážkám (The Anti-Defamation League of B’nai B’rith, ADL) má na svém kontě díl „prohlednutí“ kongresmanů v kritických momentech. Opozice proti zaslání tříštivých bomb C-3 sionistickému státu vyvolala okamžitá nepokrytá obvinění odpůrců ze skrytého antisemitismu. Jeden z lidí na Capitol Hill k tomu řekl „Přesně tak útočí na

nejcitlivější místo zastupitelů. Jakmile se postavíte přáním Izraele, jste okamžitě onálepkován coby antisemita.“

Pravda za legislativními čachry ve prospěch Izraele jen málokdy vyjde napovrch, a v oněch nemnohých případech bývá okamžitě zapuzena coby antisemitská propaganda. Podle jednoho z veteránů americké diplomacie, citovaného v článku časopisu Newsweek, však jednoho dne dojde k vyšetřování Kongresu ohledně ztráty Středního východu, vedle něhož bude velká debata o Číně působit banálně. Je smutné zamýšlet se nad množstvím nevinných amerických Židů, kteří můžou trpět kvůli činům jejich samozvaných mluvčích. Disproporční vliv malé menšiny, jednající ve prospěch cizí země, se rozhodně nebude jevit nijak pozitivní.

Při jasném pohledu se spojení mezi 13 let trvající izraelskou okupací Jeruzaléma a kroky podniknutými islámskou revolucí v Iránu ukáže velice zřetelně. Nesvatá aliance utvořená mezi Iránem a Izraelem, podpořená nátlakem několika po sobě následujících prezidentů, spolu s iniciativou H. Kissingera a N. Rockefellera během krize s rukojmími a azylem Šáha v USA bude jednoho dne obecně známým faktem. Stále více lidí – abychom užili slov saintlouiského *Post-Dispatch* z doby vzniku Izraele – si bude stěžovat na „hanebné zanedbání národních zájmů kvůli získání židovských hlasů“. Umlčování kritiky izraelské politiky významnými světovými osobnostimi od filozofa W. E. Hockinga, otce Daniela Berrigana, Dorothy Thompsonové, Daga Hammarskjolda, Bruna Kreiského až po Charlese de Gaulla se v delším časovém horizontu ukáže být pro Američany skutečnou tragédií.

Může se podařit přivést americkou židovskou komunitu k rozumu, než ji zcela pohltí katastrofa? Může být proces, kdysi popsaný editorem *Jewish Newsletter* Williamem Zuckermanem jako „předvolební judaismus“, kterým se komunita „takřka záměrně zbavila veškerých vyšších aspirací a duchovních potřeb a vědomě se omezila na úlohu finanční dojné krávy pro ostatní“ zvrácen? Nebude snadné odtrhnout židovské předáky a jejich manželky od obřích sbírek na židovské dluhopisy a UJA, čajových dýchánků Hadassa, okázalých banketů a výstřední publicity, maskovaných za projevy filantropie.

Profesor organické chemie na Hebrejské univerzitě Israel Shahak – přeživší tábora v Bergen-Belsenu – tvrdí, že bezvýhradná oddanost izraelských a amerických Židů státu Izrael je „jak nemorální, tak proti hlavnímu proudu židovské tradice a není to nic víc, než židovská hereze.“

Dále dr. Shakak dodává:

> „Židé věřívali, a třikrát denně to opakovali, že Žid by měl oddaný jedině Bohu. Malá část tomu stále věří. Zdá se mi ale, že většina mého národa Boha opustila a nahradila jej modlou, přesně jako když se v poušti kořili zlatému teleti, na jehož vytvoření obětovali své zlato. Moderní modla má jméno stát Izrael.“

Rozhodně nebude nijak snadné odtrhnout Židy od tohoto novodobého modloslužebnictví. Americké Židy neprobudil ani nepokrytý a hrdě projevovaný expanzionismus a rasismus

premiéra Begina. Nerozpoznali smrtelné nebezpečí pro mír, pramenící ani ne tolik z geografického expanzionismu pod pláštíkem bezpečnosti nebo záboru země, náležící palestinským Arabům po staletí, ale spíše z ideologického expanzionismu, jenž Palestinu chápe jako náležící výhradně židovskému národu coby státotvornému národu v jeho jméně vytvořené země. Lze s úspěchem pochybovat, že se kterýkoliv z následníků Menachema Begina – ať už to bude Šimon Peres či Ezer Wiezman – pokusí vymanit Izrael ze sevření sionismu nebo že dojde k revoltě amerických Židů.

Stvořitelé mýtů upletli svou síť příliš pevně. Hebrejci, Izraelité, Judejci, judaismus a židovský národ byli přijati jako jediná entita, naznačující historickou kontinuitu. Ve skutečnosti šlo o velice odlišné skupiny v odlišných érách, lišících se způsobem života a ustavičně se mísící s původními Amority, Kananejci, Midánci, Féničany a dalším semitskými předky moderních Arabů. Často se zapomíná, že před – a dokonce i po příchodu Krista – byl judaismus mocnou proselytizující silou. Ve *Třináctém kmeni* Arthur Koestler – opírající se o přesvědčivá data antropologů jako Ripley, Weissenberg, Hertz, Boas, Meadová a Fishberg – dokazuje, že se drtivá většina dnešních Židů počítá mezi potomky jihoruských Chazarů. Ti konvertovali k judaismu v roce 70 n.l., v čase rozptýlení původní malé populace palestinských Židů císaři Vespasiánem a Titem. Ben Gurionové, Goldy Meirové a Beginové, tak halasně vyzývající k návratu „domů“, v dané části světa nejspíš žádné předky nikdy neměli.

Americký Žid se nechal sionistickým hledáním kořenů v Palestině zavést na nejnebezpečnější mělčinu. Nenormální a specifický vztah mezi USA a Židy, jehož zformování svým jménem dovolil uskutečnit, vedl k politice „Izrael na prvním místě“, zásadní příčině přetrvávajícího napětí na Středním východě a v islámském světě. Došlo k ohrožení amerických bezpečnostních zájmů; ropná krize si našla cestu do každé americké rodiny. V arabsko-muslimském světě vyvolané nepřátelství narušilo takřka bezbřehý rezervoár dobré vůle, pramenící z četných Američany zřízených vzdělávacích a charitativních institucí.

Ve světě, který nikdy nepotřeboval duchovní víru víc než během současné hrozby civilizaci, se i samotný judaismus ocitnul ve vážném ohrožení. Neboť co zbývá z jeho univerzálních etických zásad bez étosu spravedlnosti? Nemilosrdným záborem Palestiny a vyhnáním původního obyvatelstva porušili Izraelci zásady hluboce zakořeněné ve slovech proroků. Američtí Židé naneštěstí tuto zlotřilost ještě prohloubili rasistickým postojem k Palestincům, zejména Organizaci pro osvobození Palestiny (OOP).

Je zároveň smutné i ironické, že američtí Židé, traumatizovaní vyvráceným rasovým mýtem, dopřáli Hitlerovi opožděné vítězství. Vězněním a popravami napříč podmaněnou Evropou Vůdce zvrátil emancipační zákony a integrační proces, za nějž mnozí Židé tak dlouho a usilovně bojovali, když vyhlásil: „Nejsi Němec, ale Žid – nejsi Francouz, ale Žid – nejsi Belgičan, ale Žid.“ Právě tak ale mluví sionističtí lídři, když úzkostlivě propagují emigraci Židů z celého světa do Svaté země, vyzývajíc je k exodu ze zemí, kde žili šťastně po staletí. Moše Dajan to stručně vyjádřil pro *New York Times* magazine: „Jsem v prvé řadě Žid a až pak Izraelec.“

Jen málokdy se oddávala tak malá hrstka tak velkému klamu ke škodě tolika, jako při

vytváření a provádění americké blízkovýchodní politiky. Přesto lze však stále obnovit normální, přátelské vztahy se všemi národy regionu. Pokud USA uznají OOP a odstraní překážky vytvoření palestinského státu, mohou Arabové i Židé, muslimové i Hebrejci obnovit v atmosféře spravedlnosti svou tisíciletou mírovou společnou existenci. Pro sionismus však nezbývá místo.

Tato vize není utopií. Lze jí dosáhnout, pokud američtí Židé naleznou odvahu vymezit se jako jednotlivci a setřást okovy organizovaného Židovstva. Každý Žid musí vyjádřit otevřeně a hlasitě, slovem – a především činem – toto krédo: „Judaismus není sionismus – sionismus není judaismus – antisionismus není antisemitismus. Izraelská vlajka není v žádném případě mou vlajkou.“

Úvaha Alfreda Lilienthala poprvé vyšla v časopise *Arab Perspectives*, červen 1980. Překlad pochází z článku Zionism and American Jews, *The Journal of Historical Review*, 1981, roč. 2, č. 2, str. 181-191.